

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Q. T. T.**
st. příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem X

zastoupen **Mgr. Helena Pindejová, advokátka**
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2022, č. j. OAM-411/ZA-ZA11-HA15-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) brojil žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2022, č. j. OAM-411/ZA-ZA11-HA15-2022 (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tím žalovaný zastavil řízení o udělení mezinárodní ochrany dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění účinném do 30. 6. 2023 (dále jen „zákon o azylu“), neboť shledal žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřipustnou dle § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

II. Napadené rozhodnutí

2. Z napadeného rozhodnutí plyne, že žalobce požádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany již podruhé. Poprvé podal žádost o mezinárodní ochranu dne 1. 5. 2019 a tehdy mu mezinárodní ochrana udělena nebyla, přičemž správnost závěrů žalovaného byla potvrzena též správními soudy. O mezinárodní ochranu v ČR žádá žalobce aktuálně proto, že hodlá i nadále setrvat v ČR se svou rodinou.
3. Žalovaný při posouzení žalobcovy žádosti vycházel především z jeho výpovědí a z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu.
4. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a tyto následně porovnal s tvrzeními, která žalobce učinil v předchozím správním řízení. V průběhu řízení o první žádosti žalobce označil za důvod podání své žádosti legalizaci pobytu na území ČR. Návrat zpět do země původu žalobce odmítal proto, že v ČR žije jeho rodina. Žalobce má v ČR tři nezletilé syny, kteří mají českou státní příslušnost a byli svěřeni do péče jeho otce. Matka dětí žije také v ČR, ale v jiné rodině. Žalovaný uzavřel, že v aktuální žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl naprosto stejné motivy své neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako zmiňoval v průběhu řízení o své první žádosti, tj. setrvání s ostatními členy rodiny v ČR. Žalovaný neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování nynější žádosti, neboť žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu odůvodňující opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu zpět.
5. Ani na základě shromážděných podkladů o zemi původu pak žalovaný nedospěl k závěru, že by ve Vietnamu došlo od doby meritorního posouzení předchozí žádosti žalobce, případně od okamžiku ukončení řízení před správními soudy, ke změnám, které by mohly představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný konstatoval naplnění podmínek § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a opakovanou žádost žalobce shledal nepřipustnou. Proto řízení podle § 25 písm. i) téhož zákona zastavil.

III. Žaloba

6. Žalobce zejména namítal, že napadené rozhodnutí nevychází z řádně a dostatečně zjištěného stavu věci a nemá oporu v podkladových materiálech.
7. Žalovaný rezignoval na odůvodnění rozhodnutí ohledně možné změny bezpečnostní situace ve Vietnamu. Pokud se v odůvodnění omezil pouze na výčet zpráv o zemi původu, aniž by blíže uvedl, co konkrétně jednotlivé zprávy ve vztahu k žalobci uvádějí a jak se jej v případě návratu do země původu dotýkají, resp. nečinil závěr, proč ke změně situace v zemi původu nedošlo, je takový postup nedostatečný. Z judikatury správních soudů se podává, že i v řízení o (další) opakované žádosti musí být ve správním

rozhodnutí alespoň stručně uvedeno, proč k relevantní změně nedošlo a jaké podklady o tom vypovídají.

8. Žalobce v nynějším správním řízení uváděl okolnosti, jimiž odůvodňoval nemožnost svého návratu do vlasti (délka pobytu v ČR, děti narozené na území ČR). Žalovaný však tato tvrzení hodnotil pouze jako důvody, které uvedl již v předchozí žádosti. Naopak se vůbec nezabýval otázkou možného vycestování žalobce a s tím souvisejícím zásahem do jeho soukromého či rodinného života. Žalobce odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které může i zásah do rodinného nebo soukromého života ve velmi výjimečných případech představovat důvod k udělení doplňkové ochrany. Současně doplnil, že je nepředstavitelné, aby jej nezletilé děti bez znalosti jazyka a tamějších poměrů byly nuceny následovat do Vietnamu.
9. Pro shora uvedené důvody žalobce krajskému soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně požádal přiznání náhrady nákladů soudního řízení.

IV. Vyjádření žalovaného

10. Ve svém vyjádření ze dne 8. 7. 2022 žalovaný zejména připomněl pobytovou historii žalobce. Zdůraznil, že léta disponoval pobytovým oprávněním vydaným v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), které mu bylo zrušeno v důsledku odsouzení za páchání trestné činnosti. Po návratu z výkonu trestu odnětí svobody v dubnu 2019 byl žalobci udělen výjezdní příkaz. Z ČR však nevycestoval a v květnu 2019 neúspěšně požádal o udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobce tak zjevně jde o legalizaci pobytu jiným způsobem, než za pomoci institutů dle zákona o pobytu cizinců, když žalobce o takové pobytové oprávnění přišel a jeho obnova je v důsledku trestné činnosti obtížně realizovatelná.
11. Žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které legalizace pobytu na území ČR ani narušení rodinných vazeb mezi rodinnými příslušníky nepředstavuje důvod pro udělení azylu. V daném případě navíc žalobce není jedinou osobou, na které by byly nezletilé děti závislé. Připomněl, že děti žalobce byly svěřeny do péče jeho otci, takže z tohoto hlediska je o ně řádně postaráno. Navíc je zřejmé, že v době výkonu trestu se žalobce o své děti významně po dlouhou dobu nestaral, a to ani finančně, ani vlastní péčí.
12. K námitce, že v případě žalobce nebyla posuzována případná změna poměrů v zemi původu, žalovaný odkázal na odstavec třetí na straně třetí napadeného rozhodnutí, kde situaci v zemi původu v návaznosti na podklady o zemi původu hodnotil. Žalovaný proto soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V. Správní spis

13. Správní spis sestává zejména ze záznamu o poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 7. 4. 2022. Ve správním spisu je založena taktéž kopie rozhodnutí o předchozí žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 20. 8. 2019, č. j. OAM-418/ZA-ZA11-HA13-2019 (dále jen „rozhodnutí o první žádosti“). Spisová dokumentace dále zahrnuje taktéž opis z evidence Rejstříku trestů fyzických osob ze dne 8. 4. 2022, jakož i zprávu z lustrace k osobě žalobce v Cizineckém informačním systému z téhož dne.

14. Za účelem posouzení žádosti a vydání napadeného rozhodnutí zařadil žalovaný do správního spisu tyto podklady: Zprávu Mezinárodní organizace pro migraci (IOM): Vietnam: Přehled údajů o zemi za rok 2020 ze dne 9. 4. 2021 a dále Informaci OAMP: Vietnam: Bezpečnostní a politická situace v zemi: Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 22. 4. 2021. S podklady rozhodnutí se žalobce odmítl seznámit a nenavrhoval jejich doplnění. Vyjádřil pouze přání i nadále zůstat v ČR, neboť zde má malé děti a také zde žijí jeho rodiče. Na základě citovaných podkladů vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jež je nyní předmětem soudního přezkumu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána osobou oprávněnou [§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)] a ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu (podle znění účinného do 30. 6. 2023).
16. Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
17. V souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů. Při posuzování věci soud přihlédl rovněž k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice).
18. Žaloba **není důvodná**.
19. Na úvod právního posouzení považuje krajský soud za vhodné ve stručnosti vymezit povahu napadeného rozhodnutí a z toho plynoucí meze jeho přezkumu krajským soudem.
20. V posuzované věci žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany posoudil podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jako nepřipustnou, neboť se v případě žalobce jednalo o opakovanou žádost, kterou žalovaný posoudil jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu. Protože žalovaný žádost žalobce vyhodnotil jako nepřipustnou, správní řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. V této souvislosti krajský soud připomíná, že v rámci nynějšího správního řízení žalovaný nehodnotil azylový příběh žalobce věcně z hlediska naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 až 14b zákona o azylu (nejde o meritorní rozhodnutí), nýbrž toliko posuzoval splnění (procesních) podmínek přípustnosti podané žádosti. Soudní přezkum je proto omezen výhradně na to, zda žalovaný zákonné podmínky pro posouzení opakované žádosti jako nepřipustné (§ 11a odst. 1 zákona o azylu) aplikoval v případě žalobce správně. Soud rovněž zdůrazňuje, že zákonnost postupu žalovaného v případě posouzení předchozí žádosti žalobce o mezinárodní ochranu byla důkladně přezkoumána správními soudy (viz k tomu rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2021, č. j. 33 Az 21/2020-54).
21. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí: *„Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní*

ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“ Citované ustanovení stanoví předpoklady, při jejichž splnění bude opakovaná žádost přípustná a může tak být předmětem meritorního posouzení. Přitom platí, že uvedené podmínky musí být splněny kumulativně. Nestačí tak pouhá existence nové skutečnosti, která nebyla bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, nýbrž je současně zapotřebí, aby tato skutečnost nasvědčovala tomu, že by cizinec mohl být ve své vlasti vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu či že mu hrozí vážná újma ve smyslu § 14a téhož zákona.

22. Aby krajský soud zjistil, zda v průběhu nynějšího řízení vyplynuly nové skutečnosti ve smyslu shora citovaného ustanovení, ověřil nejprve skutečnosti, které žalobce sdělil v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Krajskému soudu je azylový příběh žalobce dobře znám z jeho rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 1. 2021, č. j. 33 Az 21/2020-54. Z odůvodnění rozhodnutí o první žádosti přitom soud zjistil, že žalobce v rámci poskytnutí údajů ke své žádosti dne 6. 5. 2019 uvedl, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky, kinhské národnosti a hovoří vietnamským i českým jazykem. Žalobce je bez náboženského vyznání, o politiku se nezajímá a nikdy nebyl politicky aktivní. Soud dále zjistil, že je žalobce ženatý a jeho manželce byl v ČR udělen trvalý pobyt. Žalobce je též otcem tří nezletilých dětí. Na území ČR pobývá žalobce od roku 1996, naposledy do ČR přicestoval v průběhu Vánoc 2009. V té době měl v ČR uděleno povolení k trvalému pobytu. Dříve o mezinárodní ochranu v ČR ani v jiných státech nežádal. Žalobce je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení a zvláštní potřeby. O udělení mezinárodní ochrany požádal žalobce z důvodu zrušení svého trvalého pobytu a následného udělení výjezdního příkazu. Jiné důvody neuvedl.
23. V rámci pohovoru k první žádosti dne 6. 5. 2019 pak žalobce upřesnil, že do ČR přicestoval za svými rodiči. Důvodem ukončení jeho trvalého pobytu v ČR byla trestná činnost; žalobce byl dvakrát soudně trestán. Žalobci není známo, kdy přesně trvalý pobyt pozbyl. Po obdržení výjezdního příkazu žalobce z ČR nevycestoval a požádal o mezinárodní ochranu. Domnívá se, že jiným způsobem svou situaci řešit nemohl. Do vlasti se žalobce vrátit odmítá, protože v ČR žije jeho rodina (rodiče, bratr, děti, manželka, sestřenice a bratranci). Žalobcovy děti navštěvují školu v Tuřanech, kde rodina taktéž bydlí a provozuje ubytovnu a obchod, v němž žalobce pomáhá. Žalobcovy děti se narodily již na území ČR a jsou zvyklé mluvit více česky než vietnamsky, psát vietnamsky však neumí vůbec. Do vlasti by žalobce vycestoval jen v případě návštěvy příbuzných. Pokud by se musel do Vietnamu vrátit, bylo by to špatné, jelikož v ČR žije již od svých 14 let a děti by zde zůstaly bez otce. Rodina by se s žalobcem do Vietnamu nevrátila. Žalobce dále vypověděl, že ve vlasti nikdy neměl žádné potíže. Domnívá se, že by se nemohl do Vietnamu vrátit a opět si svůj pobyt v ČR zlegalizovat. V ČR žije velmi dlouho, a proto neví, jak to chodí. Pokud by se do Vietnamu musel vrátit, mohl by požádat příbuzné o pomoc.
24. Informace poskytnuté žalobcem v předchozím řízení o udělení mezinárodní ochrany posléze krajský soud porovnal s údaji uvedenými v současném řízení. Ze záznamu o poskytnutí údajů k nynější žádosti ze dne 7. 4. 2022 vyplývá, že žalobce aktuálně žádá v ČR o udělení mezinárodní ochrany proto, aby zde mohl zůstat se svými syny. Jejich

matka sice také pobývá v ČR, ale už žije s jiným mužem a o syny se nezajímá. Jen jim na základě rozhodnutí soudu posílá každý měsíc peníze. Synové žijí v ČR s žalobcem a jeho otcem, kteří je společně vychovávají. Jiné důvody k podání žádosti žalobce nemá. Žalobce potvrdil, že nynější důvody uváděl již v řízení o své předchozí žádosti. Chce v ČR zůstat se svojí rodinou, o nic jiného mu nejde. Ve Vietnamu žalobce nemá žádné zázemí, všichni jeho příbuzní a děti jsou již občany ČR. K dotazu žalovaného, proč si nezlegalizuje svůj pobyt v režimu zákona o pobytu cizinců žalobce odpověděl, že neví. Administrativní postupy nezná. Bylo by nejlepší, kdyby v ČR získal pobyt za účelem sloučení rodiny.

25. Po vyhodnocení skutečností poskytnutých žalobcem v obou správních řízeních se zdejší soud plně ztotožnil se závěry žalovaného a uvádí, že se žalobce nyní dožaduje udělení mezinárodní ochrany ze zcela totožných důvodů jako v případě své prvotní žádosti. I v rámci aktuálního řízení totiž založil svou azylovou žádost výhradně na tom, že si přeje v ČR zůstat s ostatními členy rodiny, zejména pak se svými nezletilými syny, které za pomoci svého otce vychovává. Totožnost azylových důvodů v záznamu o poskytnutí údajů k nynější žádosti potvrdil i sám žalobce. Zdejší soud konstatuje, že žalobce kromě zájmu na setrvání s ostatními členy rodiny a zachování kontaktu se svými syny a možnosti podílet se aktivně na jejich výchově v nynější žádosti nezmínil žádné nové skutečnosti, jež nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Zdejší soud k tomu dodává, že takové skutečnosti či zjištění neplynou ani ze správního spisu a v něm založených zpráv o zemi původu. Lze proto uzavřít, že žalobce prokazatelně nesplnil první z podmínek přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany dle § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu.
26. Za takové situace pak krajský soud nepřistoupil, resp. nemohl přistoupit, k posouzení druhé podmínky přípustnosti dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Pokud žalobce nepředestřel žádné nové skutečnosti ve smyslu písm. a) téhož ustanovení a tyto nevyplývaly ani z obsahu správního spisu, nelze z logiky věci tyto skutečnosti hodnotit z hlediska možného naplnění některého z azylově relevantních důvodů podle § 12 zákona o azylu či důvodů zavdávajících udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona.
27. Pokud se týče námitky žalobce, že měl žalovaný zatížit napadené rozhodnutí vadou, pokud se v odůvodnění blíže nevěnoval posouzení možné změny bezpečnostní situace ve Vietnamu, vyhodnotil tuto krajský soud s ohledem na okolnosti posuzované věci jako neopodstatněnou. Zdejší soud uvádí, že žalobce ve svém azylovém příběhu nikdy nepoukazoval na to, že by měl zemi původu opustit v důsledku zhoršené bezpečnostní situace, ani to, že by měl být ve vlasti vystaven jakémukoliv azylově relevantnímu nebezpečí. Naopak žalobce opustil Vietnam zcela dobrovolně s úmyslem zahájit novou životní etapu v ČR a připojit se k rodičům, kteří zde již nějakou dobu pobývali. Žalobce ve správních řízeních i v řízeních před správními soudy vždy argumentoval výhradně hrozcím zpřetrháním či narušením rodinných a příbuzenských vazeb na území ČR v důsledku neudělení mezinárodní ochrany. Za těchto okolností proto krajský soud pokládá zdůvodnění žalovaného, že dle informací o zemi původu nedošlo ve Vietnamu od doby meritorního posouzení první žádosti žalobce ke skutečnostem ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, za zcela dostačující. Nad rámec uvedeného krajský soud podotýká, že mu ani na základě vlastní úřední činnosti není známo, že by ve Vietnamu

mělo v poslední době dojít k takovým změnám, které by svou povahou a intenzitou mohly představovat kvalifikovanou skutečnost dle § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

28. Odkazoval-li žalobce na právní závěr vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 3. 10. 2017, č. j. 9 Azs 185/2017-38, pak krajský soud uvádí, že mezi projednávanou věcí a odkazovaným rozsudkem kasačního soudu existují zásadní skutkové odlišnosti. Ty spočívají zejména v tom, že žadatel o azyl pocházel z Ukrajiny, tedy země v porovnání s Vietnamem o poznání méně stabilní, kde je riziko změny bezpečnostních a politických poměrů citelně vyšší. Současně přitom žalobce již v řízení před správními orgány opakovaně poukazoval na hrozbu pronásledování, což taktéž není jeho případ. Konečně v odkazované věci žalovaný vůbec neuvedl, na základě jakých konkrétních podkladů ke svému negativnímu závěru o změně situace v zemi původu dospěl. V nyní řešené věci však žalovaný na rozhodné podkladové informace o zemi původu odkázal a jsou součástí správního spisu.
29. Důvodnou konečně nemůže být ani námitka, dle které se měl žalovaný při svém rozhodování zabývat též dopady vycestování žalobce a s tím souvisejícím zásahem do jeho soukromého a rodinného života. Jelikož se v řešené věci jednalo o opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, musel žalovaný, než přistoupil k věcnému posouzení žádosti, nejprve posoudit přípustnost takové žádosti podle § 11a odst. 1 téhož zákona. Správně přitom dospěl k závěru, že opakovaná žádost žalobce nesplňuje hned první z tam vymezených podmínek, tj. neobsahuje žádné nové skutečnosti, které by již žalobce neuvedl v rámci řízení o předchozí žádosti. Krajský soud zdůrazňuje, že za těchto okolností nebyl žalovaný povinen zkoumat přiměřenost možných dopadů svého rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce, neboť se nejedná o podmínku přípustnosti opakované žádosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Zhodnocení dopadů rozhodnutí do oblasti soukromého či rodinného života připadá v úvahu až ve fázi meritorního rozhodování o žádosti. K tomu však v posuzované věci vůbec nedošlo, neboť opakovanou žádost žalobce žalovaný vyhodnotil jako nepřipustnou a o věci rozhodl rozhodnutím procesního charakteru.
30. Krajský soud tudíž uzavírá, že námitky žalobce neshledal důvodnými a napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu se zákonem.

VII. Závěr a náklady řízení

31. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
32. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci nebyl žalobce úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.). Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, resp. ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen

advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 19. prosince 2023

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce